

от джрветата, които пролежават под земята хиляди години.

—Ами как спускат конете, мамо? — запита Недялка: пак с кошниците ли?

—Не! Те живеят през всичкото време под земята — каза мама: там им правят конюшни. Често те ослепяват.

—А леко ли живеят рудокопачите?

—Съвсем не! Те живеят много тежко. По цели дни те не виждат слънце. Освен това, живота им е пълнен с опасност. Понякога вода извира и издавя конете и хората. Друг път нахлува руден газ, който задушавя всички, или се запалва и всички изгарят. Случва се да се срути някой ход, и да попречи на рудокопачите да излязат. Другарите им щом забележат срутването на някой ход, веднага почват да отравят струпаната пръст, до като стигнат до затрупаните. А за да не се срутват ходовете, обшиват ги с джрвета.

—Така, мои деца, се добиват въглищата — заключи мама.

Божидар.

Бясното куче.

През една зима татко купи мъничко лигаво кученце и го донесе в къщи в ржкава на кожуха си. Мама обикна кученцето и го постави в една от стаите, дето живеяхме ние. Кученцето порастна и ние го нарекохме Шарко.

То ходеше с татко в гората, когато той отиваше на лов, пазеше къщата ни и играеше с нас.

Еднаж! в градината забяга чуждо куче. То тичаше право по пътеката. Опашката му висеше на долу, устата му беше открита; из нея се точеха слюнки. Ние бяхме в градината.

Баща ми видя това куче и завика:

—Деца! Бягайте по-скоро в къщи — бясно куче!